

Varázsmogyoró

Itatós, indigó, cukros zsíros kenyér, tintaceruza, hívja elő gyerekkorunk szavait, míg a kert széléről a gyorsan elhervadt, csalódást keltő virágok helyére ültetem a vérborbolyát, babérmeggyet, korallberkenyét, mahóniát, hadd viruljanak ők a központi helyeken, tavasszal majd a hiányzó varázsmogyoró is, mire végzek a locsolással, újra mellém lép, súgja: ő így rendezi át az emlékeit.

Úton

Már bánom, hogy nem véstem rovátkákat, így nyugodtan elfelejtheti, hányszor, de hányszor mentettem ki szorult helyzetéből, pedig csak vonatra szálltam vagy felültem piros biciklimre, s ő folytatni tudta elakadt versét, nem vártam hálát, nekem elég volt, ha velem szemben utazott egy tangó tekintetű lány, ha fölröppent egy kócsag, nem vártam köszönetet, bár nem egyszer versének első vagy utolsó sora is beugrott neki, az mégis kiborított, amikor végig kellett állnom az utat, mert ő pofátlanul horkolt a helyemen.

Önostor

Ha lett volna füle az önostor csattogására,
kíméletlenül megírja, vizes fésűvel miként
próbáltam helyreigazítani elfeküdt hajtincsemet,
s mentem a havas utcára sapka nélkül,
hiúsággal örökre megbetegítve hajhagymáimat,
szinte mindenben ügyetlen voltam,
a végtelenségig idézhetném szerencsétlen
mondataimat, kínos gesztusaimat,
a lányok kórusa is hiába skandálta nevemet,
sorra kaptam a potyagólokat, a nyári munkán
az egyik szerelő lelkesen vezetni tanított
volna, de rükvercben azonnal a falnak
irányítottam az autót, elég volt az öreges
dohogásból, róna meg szelíden, ha kicsit
figyelne rám, kikapná kezemből az önostort,
én meg versébe kínálnám a magyarázatot,
a vakond is akkor túrja ki a földet, ha telítődik járata.

■ **Villányi László:** 1953-ban született Győrött. 1990 és 2020 között volt a Műhely főszerkesztője. A Széchenyi Irodalmi és Művészeti Akadémia tagja. Győr-zámolyon él. Új verseskötete a Kalligramnál jelenik *mindenek előtt* címmel.